

Titel: Kapitel XXVII.

Citation: "Kapitel XXVII.", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e11392/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Sjette Afsnit.

Retsmidler mod truene Afgørelser.

Kapitel XXVII.

Paaanke af Domme, affagte af Landsretterne i første Instans.

§ 317.

Domme, affagte i første Instans af en Landsret med eller uden Rævninger, kunne overensstemmende med nedenstaaende Regler af Parterne paaantes til Højejeret. I Forbindelse med Dommen kan Anken omfatte den forudgaaende Behandling og de under denne faldne Afgørelser.

Lige med Domme staa i Henseende til Anke saadanne Beslutninger, som omhandles i § 294.

§ 318.

Overanklageren kan anke saavel til Fordel som til Skade for Tiltalte. Anke til Fordel for Tiltalte kan endvidere iværksettes af ham selv og, dersom han ikke er personlig myndig, af hans Børge. Er Tiltalte død, og er han ved Dommen funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, kan hans Ugtefælle saavel som enhver af hans Slegtninge i op- og nedstigende Linie og hans Søstende anke i hans Sted. Ogjaa Overanklageren kan i dette Tilfælde paaanke en saeldende Dom.

Tiltaltes Forsvarer ved Landsretten er pligtig til paa Forlangende at bistaa ham med Raad om, hvorvidt han bør paaanke

Dommen, saavel som med Affattelsen og Indgivelsen af Anfødelelsen og dens Begrundelse.

§ 319.

Afsald paa Auke kan finde Sted, efter at Dommen er affagt. En rejst Auke kan frafalde, saalange Dom ikke er affagt af Højeesteret. Frafalder Auke, efter at Domsforhandling for Højeesteret er begyndt, kan derved dog ikke Brøvelse af saadanne Aukegrunde unddrages Højeesteret, som tages i Betragtning i Embets Medfør (§ 334).

§ 320.

Auke kan støttes paa:

1. at Rettergangsregler ere tilfidsatte eller fejlagtigt anvendte; dog kan Tilfidsfattelse eller fejlagtig Anvendelse af Rettergangsregler, hvis Overholdelse Netten ikke af egen Drift paaser, kun benyttes som Aukegrund, naar Indsigelse betimeligt er fremsat for den underordnede Ret;

2. at Netten i en Rævningslag har afgjort paa urigtig Maade noget Spørgsmaal, som ifølge § 276 er undtaget fra Rævningernes Afgørelse, eller urigtigt har domfældt i Overensstemmelse med en fældende Rævningserklæring i et Tilfælde, hvor den i Medfør af § 297 burde have frifundet eller ifkun domfældt for en mindre Forbrydelse, end Erklæringen lyder paa, eller, omvendt, med Urette har fraveget en fældende Rævningserklæring i Genhold til § 297 eller frifundet i Genhold til § 241, andet Stykke;

3. at i en Rævningefag Rævningernes Erklæring, hvorpaa Dommen er grundet, er bleven fejlagtig paa Grund af urigtig Vejledning i Loven fra Rettens Formands Side, eller fordi Spørgsmaalene til Rævningerne lide af Fejl, der bero paa en urigtig Forstaaelse af Straffeloven;

4. at Netten i en Sag, der er paa-fendt uden Rævninger, har afgjort paa urigtig Maade noget Spørgsmaal, som i en Rævningefag ifølge § 276 vilde være und-

draget fra Røvningsernes Afgørelse, eller i øvrigt ved Afgørelsen af, om Tiltalte skal domfældes, har anvendt Straffeloven urigtigt;

5. at den Straf, Dommen har ifødt, ligger udenfor de i Lovens fastsatte Grænser eller faar i aabenbart Misforhold til Broden.

Anke kan ikke grundes paa, at Spørgsmaalet, om Tiltalte skal domfældes, er urigtigt afgjort som Folge af en fejlagtig Bedømmelse af Bevisernes Vægt, medmindre Taler er om et Punkt, der ifølge § 276 i Røvningsloven er indbragt Røvningsernes Afgørelse.

§ 321.

Tilfidsfættelse eller fejlagtig Andendelse af en Rettergangsregel skal ikke bevirke Ophævelse af en paaantet Dom, medmindre det findes antageligt, at Sagttagelse af den paagældende Regel kunde have medført et andet Udfald af Sagen.

Uffe-Sagttagelse af Rettergangsregler, som ubestemte ere foreskrevne til Betryggelse for Tiltalte, kan ikke føre til Forandring til hans Stabe.

§ 322.

Vil Overanklageren anke til Stade for Tiltalte, maa han inden fjorten Dage efter Dommens Afgivelse for Tiltalte lade forlynde Meddelelse om, at han paaanter Dommen. Anke til Fordeel for Tiltalte kan Overanklageren iværksætte ogsaa efter Udløbet af den nævnte Frist; saadan Anke hindres heller ikke ved, at Tiltalte har givet Afstald paa Anke.

Meddelelsen skal indeholde Tilfendegivelse om, at Sagen vil blive foretagen i Højesteret, saasandt dertil er Vejlighed, uden nogen yderligere Underretning til Tiltalte. Genpart af Meddelelsen indleveres paa Landsrettens Kontor.

§ 323.

Vil Tiltalte anke, maa han afgive Meddelelse herom inden fjorten Dage, regnede fra Dommens Afgivelse eller, naar han ikke har været tilstede ved Afgivelsen af

Dommen, og denne er fældende, fra den Dag, da Udskrift af Dommen er ham forlyndt. Meddelelsen kan, naar den foregaar straks ved Dommens Afjigelse eller Fortyndelse, fremsættes mundtligt henholdsvis til Retsbogen eller til den, som iværksætter Fortyndelsen, og som i saa Fald har at optage fornøden Bemærkning i Fortyndelsespaategningen. Ellers indgives Meddelelsen skriftligt, understrevet af Tiltalte, paa Overanklagerens eller Landsrettens Kontor; er Tiltalte fængslet, kan den dog ogsaa fremsættes mundtligt til den Underfølgelsesrets Retsbog, i hvis Kreds Fængslet ligger, eller til Fængselsbestyrerens Bog (§ 230). Hvor Tiltaltes Anmeldelse er fremsat til sidstnævnte Bog eller til en Retsbog eller indgives paa Landsrettens Kontor, bliver henholdsvis Udskrift af Tilførslen eller den modtagne Anmeldelse uden Ophold at tilstille Overanklageren.

Snarest muligt efter Modtagelsen af Anmeldelsen lader Overanklageren for Tiltalte forlynde en saadan Tilkendegivelse, som ommeldt i § 322, 2. Stykke, og tilstiller, forsaavidt Anmeldelsen ikke allerede har passeret Landsrettens Kontor, dette Underretning om Anken.

§ 324.

En Anke, hvorom Meddelelse ikke er sket inden den i §§ 322 og 323 foreskrevne Fristes Udløb, bliver af Højesteret at afvise, medmindre den Ankende gør antageligt, at den Omstændighed, hvorpaa Anken grundes, først senere er bleven ham bekendt, eller at Fristens Oversiddelse i øvrigt skyldes Grunde, som ikke kunne tilregnes ham. Anmeldelsen — som maa indeholde fornøden Angivelse herom — maa derhos iværksettes inden fjorten Dage, efter at han er blevet bekendt med Ankegrunden, eller efter at de Omstændigheder ere fjærnede, som have foranlediget Oversiddelsen af Fristen.

§ 325.

Enten i selve Anmeldelsen eller i en yderligere Meddelelse, der maa afgives inden

Udlobet af den i §§ 322 og 323 bestemte Frist og paa en af de Maader, som der bestemt, maa den Ansøende angive den eller de Grunde, hvorpaa han støtter sin Anse. Hvor særegne Grunde findes at tale derfor, kan Højesteret give ham Afgang til at afgive Begrundelse af Ansen efter ovennævnte Friis Udlob.

§ 326.

Anfemmedelse for Udlobet af den i §§ 322 og 323 foreskrevne Frist hindrer Dommens Fuldbgyrdelse for de Domfældtes Bedkommende, hvem Ansen angaar.

Efter Anfemmedelse i Genhold til § 324, kan Højesteret paa dets fremsat Begæring beslutte, at Fuldbgyrdelsen skal udsættes eller standses; dette finder i hvert Fald Sted, naar Anse tilstedes.

§ 327.

Saa snart Overanklageren har ladet forsynde de foreskrevne Meddelelser for Tilstalte (§§ 322 og 325) eller har modtaget dennes Anfemmedelse med tilhørende Begrundelse, indsender han samme til Rigsanklageren tilligemed Landsretssagens Aktstykker og Udskrift af Domsforhandlingen.

Forjaavidt ikke Ansen alene er rejst fra Overanklagerens Side og frafalder af Rigsanklageren, oversender denne snarest muligt Sagens Akter til Højesteret med de Bemærkninger eller Begæring, han maatte finde fornødne.

§ 328.

Højesteret kan straks, efter Begæring eller i Embeds Medfør, vedkendelse afvise Ansen, naar det findes, at de foreskrevne Frist og Former ikke ere iagttagne, eller at den Ansøende mangler Beføjelse til at anse, eller at den paaberaabte Antegning klartigen ikke kan føre til Dommens Ophævelse. Saadan Afgørelse kan træffes af et Udvalg, bestaaende af tre af Højesterets Medlemmer, i et ikke offentligt Retsmøde, efter at der, jaavidt dertil findes Anledning, er givet Parterne Lejlighed til at ytre sig mundtligt eller skriftligt.

§ 329.

Findes ikke Grund til strafs at afvise Aften, befitter Højesterets Justitiarius Forsvarer for Tiltalte, forsaavidt denne ikke selv har valgt en saadan, og foranstalter Sagens Aktstykker oversendte til Rigsanklageren eller Forsvareren, eftersom hin eller denne først skal have Ordet (jfr. § 332), med Paalæg om inden en fastsat Frist — der af Justitiarius kan forlanges — at tilstille Modparten samme og anmeldte Sagen til Foretagelse.

Andre Beslutninger end de i § 328 nævnte, som blive at tage af Højesteret inden Domsforhandlingen, kunne træffes af det i § 328 ommeldte Udvalg eller af Højesterets Justitiarius. Bestemmelserne i de to første Punktnummer af § 290, andet Stykke, finde tilsvarende Anvendelse.

§ 330.

Nye Beviser kunne forelægges Højesteret angaaende saadanne Omstændigheder, som ere undergivne denne Rets Bestemmelse. Stulle saadanne Beviser tilvejebringes, paahviler det henholdsvis Rigsanklageren eller Forsvareren efter forudgaaende Meddelelse til den anden Side at foretage de hertil fornødne Skridt. Er der Kenighed om, hvorvidt eller paa hvilken Maade nogen Oplysning skal tilvejebringes, eller vil dens Tilvejebringelse gøre Udfættelse af Sagen nødvendig, bliver Rettens Beslutning at indhente. Beslutter Retten af egen Drift, at nye Oplysninger skulle tilvejebringes, giver den herom fornødent Paalæg til Rigsanklageren.

Stulle Vidner afhøres, kan Højesteret bestemme, at deres Afhørelse skal ske for Højesteret. Ellers sker Afhørelse af Vidner ved vedkommende Undersøgelsesret overensstemmende med Reglerne i Kap. XX.

Naar dertil findes Anledning, kan Højesteret forlange Erklæring af Landsretten til yderligere Oplysning om, hvad der er foregaaet under Domsforhandlingen for samme.

§ 331.

Er Tiltalte ikke fængslet, har han Ret til at deltage i Retsmødet; er han fængslet,

bliver han kun, naar han har fremsat Begæring derom, og Højesterets Justitiarius finder, at særlige Grunde tale for at tage denne til Følge, at foranstalte henbragt til Mødet.

Tilstaltes Udbetivelse hindrer ikke Sagens Fremme, naar en Forhæver er mødt.

§ 332.

Under Domsforhandlingen for Højesteret har den Part, som anser, først Ordet. I øvrigt foregaar Forhandlingen i de Former, som Højesteret under Sagtagelse af Reglerne i Kapitel VIII. herom nærmere fastsætter.

Afhørelse af Vidner for Højesteret foregaar overensstemmende med Reglerne i §§ 243 ff.

§ 333.

Er en fra den ene Side rejst Anstøt til Grunde, der kunne lede til, at Højesteret affiger ny Dom i Realiteten, har Modparten, naaet at han ellers nu vilde være udelukket fra at paaaafe Dommen, Adgang til at paaftaa denne ophævet paa Grund af Fejl, der maa lede til Sagens Hjemvisning til ny Forhandling. Dog maa han saa betimeligt forud for Sagens Foretagelse give Modparten Meddelelse om, at han agter at fremsætte saadan Paastrand, og om Grunden, hvorpaa den støttes, at Modparten faar Tid til fornøden Forberedelse.

Anlegrunde, som ikke ere anførte i vedkommende Parts Anførelse eller den i Fortsættelse af denne afgivne Begrundelse (§ 325) eller i en af han i Henhold til nærværende Paragrafs første Stykke, sidste Punktum, afgiven Meddelelse, og som heller ikke ere af den Beskaffenhed, at Retten i Embeds Medfør skal tage dem i Betragtning (§ 334), kan Højesteret tilstede ham at fremkomme med, naar særlige Grunde findes at tale derfor. Findes det, at deres Fremførelse gør yderligere Forberedelse nødvendig for Modparten, udsætter Højesteret Sagen derefter.

§ 334.

Højesterets Prøvelse er i Reglen indskrænket til de paaberaante Anlegrunde; herfra gælder dog følgende Undtagelser:

1. Hvor Anken eller en i Henhold til § 333, første Stykke, fremjat Paastand er støttet paa nogen af de i § 320 Nr. 2 til 5 omhandlede Grunde, kan Retten prøve, om Straffeloven i det hele er rigtigt anvendt, saa og om der er et aabenbart Misforhold imellem Forbrydelsen og den idømte Straf, jfr. dog nedenstaaende § 335, sidste Punktum.

2. Hvor alene Rettergangsfejll ere paaberaabte som Ankegrund, kan Højesteret, naar Dommen ikke ophæves af saadan Grund, prøve, om Straffeloven er urigtigt anvendt til Skade for Tiltalte, eller om den idømte Straf er uforholdsmæssig høj.

3. Naar det i et Tilfælde, hvor Tiltalte er domfældt, findes, at nogen væsentlig, til hans Betryggelse sigtende, Rettergangsregel er tilsidejat, kan Højesteret, dersom den finder, at den begaaede Fejl gør Domfældelsens Rigtighed tvivlsom, ophæve Dommen og hjemvise Sagen, naar det den paaagældende Fejl ikke er paaberaabt.

Hvis en Dom, som angaar flere Tiltalte eller flere Forbrydere af samme Tiltalte, kun er paaanket for en eller nogle Tiltaltes eller Forbrydelses Vedkommende, kan Højesteret, naar den finder, at en Ankegrund, som er gjort gældende under Sagen, eller som Retten i Medfør af Reglerne i denne Paragraf har taget i Betragtning, tillige omfatter nogen Tiltalt eller Forbrydelse, for hvis Vedkommende Dommen ikke er paaanket, til Forbøl for vedkommende Tiltalte tillægge den Virkning ogsaa under den saaledes upaaankede Del af Sagen.

§ 335.

Kommer Højesteret til det Resultat, at den paaankede Afgørelse bliver at forandre, kan den selv affige ny Realitetsdom, naar den finder, at det fornødne Grundlag herfor foreligger, — hvortil, forsaavidt Spørgsmaal er om at affige en fældende Dom, ifølge § 320 hører, hvis Sagen er en Rævmingsag, at Tiltalte ved en gyldig Rævmingsaerklæring er kendt skyldig i den Forbrydelse, for hvilken der er Spørgsmaal om at domfælde ham, og, hvis Sagen ikke er en Rævmingsag, at Landsrettens Dom har

antaget de Omstændigheder godtgjorte, paa Grundlag af hvilke det er Spørgsmaal om at ifende ham Straf.

Finder Højesteret, at den paaantebe Afgørelse bliver at forandre, men at Betingelserne for, at Retten kan affige Realitetsdom, ikke ere til Stede, ophæver Højesteret Dommen og, forsaavidt Ophævelsesgrunden ogsaa rammer den til Grund for Dommen liggende Behandling, denne eller den Del deraf hvorom dette gælder. I Forbindelse hermed bliver Sagen, forsaavidt den foreliggende Fejl ikke er af den Veffaffenhed, at Landsretten burde have afsjst Sagen, at hjemvise til denne Ret. Saavidt fornødent bør i saa Fald Højesterets Dom angive, fra hvilket Punkt den nye Behandling skal tage sin Begyndelse.

Skal Tiltalte, i et Tilfælde hvor Højesteret vil affige ny Realitetsdom, dommes efter et Straffebud, som ikke er bragt i Anvendelse ved den paaantebe Dom, og om hvis Anvendelse Rigsanklageren heller ikke har nedlagt Paastand for Højesteret, bør der være givet Parterne særlig Lejlighed til at udtale sig herom. Er Sagen kun indanket fra Tiltaltes Side, kan derhos strengere Straf end ved Landsretsdommen bestemmes.

§ 336.

Naar Hjemvisningsdom er afsagt, har Rigsanklageren, hvis han ikke fratælder Tiltale, uden Ophold at foranstalte Sagen paany indbragt for Landsretten.

Hvor Landsretten finder det uøndenligt, kan den beslutte at genoptage Behandlingen fra et tidligere Punkt end angivet i Hjemvisningsdommen. Forinden ny Dom affiges, maa der i ethvert Tilfælde være givet Parterne Lejlighed til at udtale sig. Har Sagen kun indanket fra Tiltaltes Side, kan strengere Straf ikke idømmes end ved den tidligere Dom, medmindre Betingelserne for Genoptagelse ere tilfede.

Skal i en Rævningesag ny Domsforhandling finde Sted, maa ingen Rævning

medvirke, som har deltaget i den tidligere Domsforhandling.

Kapitel XXVIII.

Paaank af Domme, affagte af Underretterne.

§ 337

Domme, affagte af en Underret, kunne, med de nedennævnte Undtagelser, af Overanklageren eller Tiltalte paaankes til den Landsret, til hvis Kreis Underretten horer. I Forbindelse med Dommen kan Anken omfatte den forudgaaende Behandling og de under denne saadne Afgorelser.

I Politisager kan Dommen ordentligvis kun paaankes af Overanklageren, naar anden Straf end Bøde eller Konfiskationsstraf kan idømmes efter det Lovbud, Tiltalen lyder paa, og af Tiltalte kun, naar hojere Straf er idomt end Bøde af 40 Kr. eller Konfiskation af Genstande af tilsvarende Værdi. Dog kan Landsrettens Formand undtagelsesvis paa Andragende — der maa fremsættes inden fjorten Dage efter Dommens Afgivelse eller, hvis det er Tiltalte, som vil anke, og han ikke har været til Stede ved Dommens Afgivelse, efter dens Forlydelse — tilstede Anke (§ 96), naar han finder, at særlig Grund hertil foreligger, navnlig hvor Sagen skønnes at have en almindelig Interesse, eller Dommen medfører videregaaende betydelige Følger for Tiltalte. Under tilsvarende Betingelser kan Landsrettens Formand tilstede, at de i §§ 313—315 ommeldte Afgorelser paaankes af Overanklageren og den i § 315 omhandlede Afgorelse af Tiltalte.

Naar saadant Andragende indgives, kan Landsrettens Formand bestemme, at Fuldbyrdelesen skal udjættes eller standses; dette sker i hvert Fald, naar Anke tilstedes.

§ 338.

Ved Paaank af Underrettsdomme blive Reglerne i §§ 318—326 i det hele at an-